

Paraules que maten

Aixecar-me del llit, i posar els peus sobre el terra moll, ple de realitat, ha sigut tot un repte.

Al entendre que la gent diferent, respecte a la normalitat, no és benvingut en aquest món tan irreal. Ha estat quan m'he adonat que la vida no estava feta ni per mi ni per totes aquelles persones les quals el seu cos no forma part del seu ser.

Que aquestes paraules fan mal, paraules plenes d'odi i plenes de venjança, en forma de cops de puny amb la intenció de fer-te sentir inferior a tots ells.

Perquè les paraules poden matar? De veritat els hi dona satisfacció al veure'ns voler desaparèixer d'aquest món tan cruel?

Sento que ja no tinc forces, em sento atrapada, i ja no sé què trepitgen els meus peus, què és el que veuen els meus ulls davant la ignorància... i què sent la meua pell al tocar coses plenes de rancor.

Però per això estic contracorrent i amb ganes de portar la contrària en aquest pensament social tant poc ètic.

I encara que el sol comenci a amagar-se, encara que els dies comencin a ser grisos i les gotes de pluja caiguin descontroladament sobre la nostra pell, sé que tu i jo lluitarem contra el món. Sé que ho farem, i que juntes travessarem totes les bales de plom.

I tot i que ningú ens entengui caminarem entre els nostres llençols, de la mà, on tot serà segur, el millor lloc per estimar-nos...

Convida'm a somiar, que les opinions no importin, on un petó no sigui cap pecat, i estimar-te, sigui alguna cosa "normal".

Llavors em miraràs als ulls, i em diràs a qui estimes de veritat.

Si es que de veritat creus que "l'art de ser normal", ens identifica, recordes? aquell llibre que ens feia tan nostres?

Serà llavors quan em miraràs de nou als ulls i voldré que em prometis que ser lliures serà una paraula que podrem dir sense cap embut, sense cap compromís.

Confia-hi i confia en mi, i et demostraré que ser "normal" és pensar que ESTIMAR no té cap frontera, i que, sobretot, estimar-te, no és cap equivocació.